לאתויי חלבו. דאסור, ולאתויי שומנו בתוך דמיו לא אמרינן משום דל"ב לא כיבסי לן לגמור בדוקין שבעין ועוד לפיסא קמני לקמן הסומכן בתוך פטור, וכללא דריסא לא אצטריך לאתויי חלבו דשרי להסמא ולדן דכנופן דמי-דעובר יכך אמו הוא-שרי, כל שכן חלבו דמעמא בעלמא הוא: הא בעלי מומין מיפרקי. לומר שנתעברו קודם פדיון וטלדו לאחר פדיון וכגון שנתפסן לשום זבח דאלימא קדושתייהו למיפסם פדיון ובהוא מתפסין לשם זבח אין מתפסין לכל זבח שילה הא לשם אותו זבח מתפסין והיכי משכחת לה-פירוש הוא לומר היכי משכחת מיולדת דמילתא דמשמע בעלי מומין נפדין ולשם זבח אחר לא יתפסם אלא היכי עביד? דמתפסים לשם אותו הזבח ונפדין במומן כשיפול בהן מום: עימא תהוי פיוצתא דרב הונא. דאמר לעיל כוגמן לכיפה והן מתיס: ואיידי דאמר ריש לקיש בפדין תמימים. דמידום הוא דאפילו תמימים נפדים: נהשומתן בתוך פטור. סיפא דברייתא לעיל (ה) ותקדישים שקדש הקדש את מומן קלי ואפילו הכי פטור דאין מייבין על שחיטת מזן אלא על המתקבל בפנים כדתנן בזבחים בפרק פרת חטאת (דף קיב.) בעלי מומין בין בקונין בין עובדין שבקריבן בתוך פטור ומפיק טעמא מהאי קרא ואל פתח אהל מועד לא הביאו הא כל שאינו ראוי לבא לא אל פתח אהל מועד אין חייבין עליו: רב הונא מתני מתני: ומוקי לה בדוקין שבעין. דמתקבל בפנים הוא: ואליבא דרבי עקיבא דאמר לעיל (ו) אם עלו לא ירדו. אלא בשום ענין לידי פדייה: אידי דתנא רישא הנא סיפא ולאו דוקא סיפא (לעיל ד) ר"ל: והא השתחם בתרע פסיד את בית חטאתא ולא אברייתא קא מהדר ולא אמתנתין דבהא ברייתא לא אייתי בה בשתחם בתרע ואי אמתנתין אוא דאבל אם קדם הקדש את מומן קאי השתחם בתרע חייב אביבי למיתר חילכך (איבא) [ליבא] למיקם אמא (לא) קא מהדר אבל אמר (לך) [לי] ר' מסתברא דאברייתא קאי אמאי דקאמר כללו דרישא לאחריי שתחם בתרע דפסור: ורב הונא מתני (מום קבוע לתקדישן) [הקדשן את מומן] בשום בדוקן שבעין דאינו נראה בגלוי כשאר מומין: ואליבא דרבי עקיבא דאמר בפסחים זבחים אם עלו לא ירדו וכיון דלגבי מזבח אם עלו לא ירדו כי שתחם בתרע מיחייב: מכח קדושה דדחיה קא אתי כיון דלאחרי פדיון נעשו המורה: שם אמו עליו. אמר קרי אותו שבא ומעשר בשומן מתאכלין לבעלים. דבכור כי לית ביה מום מקריב אימורין דידיה על גבי מזבח ואינו אוכלו כהן וכי איתליה ביה מומא נאכל כולו לכהן. בהמה מעשר דלית ביה מומא מסיק ליה לירושלים ואכיל ליה ישראל נופיה ומקריב אימורין למזבח: וכי איתליה ביה מומא נאכל כולו לישראל והאי לבעלים דקתני הכא לאו לאחר בעלים קאמר אלא כל חד וחד כראיתיה האי לבעלים דידיה: ממעלי הגרה ממא. כלומר יש בהמה שיש לה סימני טהרה והיא אסורה היינו תמורת בעלי מומין לאחר פדיון: לתמורת אשם הוא דאצטריך דאינה מתה אלא רועה שהא אסורה: ואי מחלכתא גרידתא הוה אמינא הכא דעבר ואיקרי ואכל כו' קמ"ל קרא דאיכא לאו דכתיב את זה לא תאכלו. לישנא אחרינא. ומאחר דהלכתא איכא קרא למה ליה לכיפס עליה בעשה דכתיב ברוב אוהב ריש לך אחרת שהיא מסיפת דאיה בה לאו אי אקריבה והיינו חמש חטאות ולאו הכא מכלל עשה עשה. והכי מסתברא כלישנא בהדא דהכי נמי נרסינן אשם שהתא רועה דאשם לא קריבה הלכך תמורה לא קריבה והאי פסא דקרא דקאמר הנידונה עד שהיה פסא כלומר שיפול בו מום עכ"ל פי' הקונטרס א"נ יל"ל דהכי פירושו אלא אצטריך קרא לתמורת אשם דאולא למיתה והדר פריך והא הלכתא קא שאולה לרעיה מיהו ל"נ דלא משמע שהיה פוצה בכך פתחלה דהיינו חמש חטאות דנפיק מהתם מה להן בחמש חטאות בעלי מומין שנפדו נמי והיינו כרב נחמן: המקבל צאן ברזל מן העובד כוכבים כגון שקיבל עליו אם יפרוו דמיה אי תמות שישלם לעובד כוכבים כמה שישמין אותה עכשיו יאם

הגהות צ"ק [ה] דשם זפיס מל [ב] העליון כנגד [ג] פתח [ד] פתח [ה] נמותן דמים וכפירוטו ממטע.

כפיסא ל"ק

זבח שילה ל"ק

הגהות הב"ח

(ה) [ל] מיפרקי לכל זבח שילה: (ב) שם ותיקמלבל נמומה: (ג) שם אב שם אמו עליו חס שם אמו עליו זה שם אמו עליו פעמים בכור: (ד) שם ממעלי הגרה ממא הוא לכם הלי: (ה) רש"י ד"ה ובהשתמן וכו' לעיל היא ותקדישים: (ו) ד"ה ואליבא וכו' ל"ל בדוקין וכו' דוק שבן על כעין:

[לעיל מז:]

רבינו גרשום

לאיתויי חלבו. דאסור באכילה כדאמרינן תוזבח ואכלת וכו' ולא יכול למיסר לאיתויי שתחם בתרע דחייב משום דנ"מא דשתחם בתרע נמי פטור דהא אין מתקבל דמן בפנים משום דקא אתי מכח קדושה דדחיה דכבר נפדו האימורות: הא בעלי מומין מיפרק. אלמא דבני פדייה ניגוני ולשם אותו הזבח בתפסין משמע נמי דבני פדייה ניגוני ואפילו הכי אין ותיובתא דרב הונא בתרתי דאמר מתין שלא היו יכולין לבוא בשום ענין לידי פדייה: אידי דתנא רישא הנא סיפא ולאו דוקא סיפא (לעיל ד): והא השתחם בתרע פסיד את בית חטאתא ולא אברייתא קא מהדר ולא אמתנתין דבהא ברייתא לא אייתי בה בשתחם בתרע ואי אמתנתין אוא דאבל אם קדם הקדש את מומן קאי השתחם בתרע חייב אביבי למיתר חילכך (איבא) [ליבא] למיקם אמא (לא) קא מהדר אבל אמר (לך) [לי] ר' מסתברא דאברייתא קאי אמאי דקאמר כללו דרישא לאחריי שתחם בתרע דפסור: ורב הונא מתני (מום קבוע לתקדישן) [הקדשן את מומן] בשום בדוקן שבעין דאינו נראה בגלוי כשאר מומין: ואליבא דרבי עקיבא דאמר בפסחים זבחים אם עלו לא ירדו וכיון דלגבי מזבח אם עלו לא ירדו כי שתחם בתרע מיחייב: מכח קדושה דדחיה קא אתי כיון דלאחרי פדיון נעשו המורה: שם אמו עליו. אמר קרי אותו שבא ומעשר בשומן מתאכלין לבעלים: מם בכור

לעיל מז:

לעיל מז:

ביקרא יא:ב

שיטה מקובצת

[ה] רב הונא מתני חייב. פירש"י ז"ל דהייגו סיפא דברייתא דלעיל דקדם הקדישן לשומן ולהבי לא קאמר כללו של דבר לאחריי שתחם בתרע דחייב ועוד דמ"ה לא קאמר ליה דלא בעי לאוקמא בר"ע בדוקן שבעין וכן נראה לר"י דהייגו סיפא דמתני' דקדם הקדישן לשומן כי אין לומר דהייגו רישא דהיא דהשתחם בתרע פטור דהא כבר פירשה דתלמוד המשנה דסיפא דקדם הקדישן את מומן ועוד דבשמור נמי פס' דברייתא בין לאחר פדיונן בין לאחר פדיונן עושין תמורה אמר ר"נ וכו' ע"כ תוס' חיצוניות: ג) מה בין זו לתמורת בכור ומעשר דתנן נמי דתנן הכא